

РЕШЕНИЕ

№ 10740

гр. София, 18.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **13416** по описа за **2025** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр.чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ (ДИТ Софийска област), срещу Решение № 4098 от 12.11.2025 г. по НАХД № 8235/2025 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 99-и състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 23-2500092 от 25.04.2025 г. относно наложена на „СИРАКОВ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], имуществена санкция в размер на 1500 лева, на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ).

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на материалния и процесуален закон. Касаторът оспорва изводите на СРС за неяснота при описание на нарушението, която е затруднила правото на защита на наказаното дружество. Излага подробни съображения относно нарушението на чл.128, т.2 от КТ, като посочва, че се касае за неизплащане на уговорено трудово възнаграждение в установените срокове. Твърди, че неначисляването на възнаграждение е посочено във връзка със самото му неизплащане като част от фактическата обстановка, при която на работника било заплатено трудово възнаграждение в по-нисък размер. Счита, че дори да има неяснота при описание на нарушението в АУАН, то тя е отстранена в НП по реда на чл.53, ал.2 от ЗАНН. Намира за установено по безспорен начин, че работодателят не е заплатил трудово

възнаграждение за 30.08.2024 г. (петък, работен ден), докато непосочването на други 3 работни дни, за които не е изплатено възнаграждение, намира за неотнормимо към състава на нарушението. Претендира се отмяна на решението на СРС и постановяване на друго за потвърждаване на НП, както и присъждане на разноски.

Ответникът „СИРАКОВ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], оспорва касационната жалба. Претендира за оставяне в сила на обжалваното решение на СРС и за присъждане на разноски.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита касационната жалба за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна районният съд е приел, че с трудов договор от 28.06.2024 г. И. Я. И., ЕГН [ЕГН], бил назначен на длъжността „шофьор на товарен автомобил международни превози“ в дружеството-жалбоподател „Сираков“ ЕООД с договорено трудово възнаграждение от 933 лева на месец. Същият постъпил на работа на 01.07.2024 г

При извършена по документи на 20.01.2025 г. и на 25.02.2025 г. проверка на работодателя „Сираков“ ЕООД от служители на ДИТ Софийска област било установено, че в представения от работодателя фиш за заплата за месец август 2024 г. било начислено трудово възнаграждение на И. за 18 отработени дни при 22 работни дни в месеца, а от пътен лист № 605529 за товарен автомобил, извършващ международен превоз било видно, че служителят е бил на работа в периода от 01.08.2024 г. до 29.08.2024 г. (21 работни дни), което се потвърждавало и от Заповед за командироване от 01.07.2024 г. За останалите работни дни не му било начислено възнаграждение, респективно периодът бил обективизиран като „неявяване на работа/ самоотлъчка“. Бил представен разходен касов ордер, подписан от работодателя в удостоверение на това, че на 30.08.2024 г. на И. са били изплатени командировъчни пари за месец август 2024 г.

В хода на проверката не били представени документи, които да свидетелстват за неявяване на И. Я. И. на работа на 30.08.2024 г. Във фиша за заплата не била отразена самоотлъчка. На 30.08.2024 г. обаче служителят И. посетил офиса на дружеството единствено, за да остави отчета и да му бъдат заплатени командировъчните, което принципно е трябвало да стори предходния ден след прибиране от курса, но поради късния следобеден час решил да го направи на следващия ден. Стоял в офиса около час, докато се опишат документи, пари и след като приключил с отчета си, тръгнал към 10:30 часа на 30.08.2024 г. и този ден повече не е полагал труд за работодателя.

Проверяващите приели, че работодателят не е заплатил изцяло трудовото възнаграждение за месец август 2024 г. на И., в това число и за 30.08.2024 г., поради което е нарушил чл. 128, т. 2 от КТ. С оглед констатираното нарушение бил съставен АУАН № 23-2500092 от 25.02.2025 г. срещу дружеството-жалбоподател, а нарушението било квалифицирано по чл. 128, т. 2 от КТ. Административно наказващият орган (АНО) счел изложените в акта фактически констатации за доказани и въз основа на него издал обжалваното пред СРС НП № 23-2500092 от 25.04.2025 г.

Районният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Г. Ц. Г., на И. Я. И., както и писмените доказателства от административно наказателната преписка, приобщени по реда на чл.283 от НПК. От правна страна съдът е приел, че в издаденото НП е налице неяснота при описание на нарушението, което съществено ограничава правото на защита на дружеството- жалбоподател. Мотивирал се е с това, че в обжалвания акт е посочено, че работодателят недобросъвестно е приел самоотлъчка на служителя И. И. за 30.08.2024 г., поради което не му е заплатил дължимото възнаграждение за този ден. В началото на НП обаче било

посочено, че му е заплатено възнаграждение само за 18 работни дни през месец август 2024 г., при положение, че е имало общо 22 работни дни през месеца, тоест твърди се неплащане на трудово възнаграждение за 4 работни дни, но не се посочвало кои са тези 4 дни, а е конкретизиран единствено 30.08.2024 г

Предвид изложеното не ставало ясно, дали дружеството е наказано само за неначислено и незаплатено възнаграждение за 30.08.2024 г. или за неначислено и незаплатено възнаграждение за четири работни дни през месец август 2024 г., като не ставало ясно и кои са останалите три дни.

В допълнение, районният съд е намерил съществено противоречие между издаденото НП и съставения АУАН, в който като вменено нарушение било посочено само неначисляването на възнаграждение за 30.08.2024 г и 31.08.2024 г., без да се споменава нищо за общо четири дни и за неплащане на възнаграждение, а само за неначисляване. Впоследствие и след подадено възражение срещу съставения АУАН било установено, че 31.08.2024 г. е събота - неработен ден, поради което същият ден е отпаднал от наказателното постановление, но по неясни за съда причини и след проверка на документите, изведнъж в издаденото НП се появявали твърдения за още три дни, освен 30.08.2024 г., като се сочело, че не било начислено и изплатено възнаграждение за общо четири работни дни през месеца.

Съдът е намерил за абсолютно недопустими визираните противоречия, тъй като с издаденото НП не може да се разширява обвинението и да се добавят нови обстоятелства, които липсват в съставения АУАН и по които наказаното лице не е могло да се защити, а именно твърдения за неначисляване и неплащане на възнаграждение за четири работни дни през месец август 2024 година, при положение, че в АУАН се сочат само два дни, от които единият е 31.08.2024 г., а после той отпада в издаденото НП. С изложеното на нарушителя се вменявало нещо повече от това, за което е започнало ангажирането на отговорността му със съставения АУАН, като в НП се добавяли нови факти и обстоятелства, които липсвали в акта. Мотивирал се е със следното изречение в НП: „работодателят е проявил порочно поведение и не е заплатил трудовото възнаграждение за месец август 2024 г., в т.ч. 30.08.2024 г.“, от което ставало ясно, че не се ангажира отговорността му само за 30.08.2024 г., за която дата единствено има припокриване със съставения АУАН, а и за някакви други, явно твърдените по-рано още три неясни дати, понеже било заплатено само за 18 от 22 работни дни. Изложеното навеждало на съществено процесуално нарушение, доколкото нямало как лицето да бъде наказано за факти и обстоятелства, които не са му били вменени със съставения АУАН, а за пръв път се появяват в издаденото НП като напълно нови твърдения. Освен това в съставения АУАН се твърдяло единствено неначисляване на трудово възнаграждение, без да е посочено неплащане, което пък неправилно актосъставителят е квалифицирал като нарушение по чл. 128, т. 2 от КТ, а всъщност е нарушение по чл. 128, т. 1 от КТ, след което в НП отново се добавя ново изпълнително деяние, което не е било вменено на жалбоподателя с акта, а именно незаплатане в цялост на възнаграждението, доколкото в акта се твърди само неначисляване в цялост.

На следващо място съдът е намерил противоречие между словесното описание на твърдяното нарушение и правната му квалификация, доколкото словесното описание на нарушението било неначисляване във ведомостта за заплати на пълното трудово възнаграждение на служителя за положения от него труд през месец август 2024 г., което обаче е нарушение по чл. 128, т. 1 от КТ, а не по чл. 128, т. 2 от КТ. Мотивирал се е, че за да има нарушение по чл. 128, т. 2 от КТ трябва възнаграждението да е било правилно начислено, но да не е било заплатено, а когато се касае още за изначално неправилно начисляване, каквото се твърди в случая, е налице нарушение по чл. 128, т. 1 от КТ, а не по т.2.

В заключение съдът е приел за недоказано твърдяното нарушение. Кредитирал е показанията на

свидетеля И. И., според които той не е полагал труд на 30.08.2024 г., а само е отишъл в офиса да си остави отчета, което принципно е трябвало да стори още предходния ден след приключването на курса, но самоволно е решил да не го направи тогава, понеже му се сторило, че вече било много късно и затова отишъл на следващия ден. Стоял в офиса около час, докато се опишат документи, пари и след като приключил с отчета си, си тръгнал към 10:30 часа на 30.08.2024 г. и този ден повече не е полагал труд за работодателя. При така установената фактическа обстановка, съдът приел нарушението за недоказано от обективна страна за 30.08.2024 г.

Обжалваното решение на СРС е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене при съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

По делото не е спорно, че И. Я. И. е сезирал ИА „ГИТ“ със сигнал от 08.01.2025 г. „във връзка с казус с работодателя му „Сираков“ ЕООД“, за което приложил трудов договор и допълнително споразумение към него. Оплакването на служителя е, че работодателят „Сираков“ ЕООД е декларирал пред НОИ, че на 30.08.2024 г. е бил „самоотлъчка“, т.е. не се е явил на работа, докато работникът твърди, че на 30.08.2024 г., в 9:30 часа, се явил в офиса на дружеството, за да предостави отчет за курс през м. август 2024 г., след което ползвал 45-часова почивка. Работникът поискал от ИА „ГИТ“ проверка на осигуряването му през м. август и м. септември 2024 г.

В хода на проверката управителят на дружеството-работодател предоставил писмени сведения, че на 29.08.2024 г. И. И. се е прибрал в гаража, а на 30.08.2024 г. „минал пред офиса на дружеството в[жк], взел пари и си тръгнал“, затова за 30.08. и 31.08.2024 г. лицето се водело в „самоотлъчка“.

От приложена ведомост за заплати за м. август 2024 г. се установява, че И. има 18 отработени дни, за което му е начислено възнаграждение от 763.36 лв., докато договореното в трудовия договор възнаграждение било в размер на 933.00 лв., платимо до 30-то число всеки месец. Безспорен факт е, че е налице разходен касов ордер, издаден от „Сираков“ ЕООД на 30.08.2024 г. относно предоставени на И. командировъчни разходи за м. август 2024 г.

При тази фактическа обстановка актосъставителят Г. Г. вписала в АУАН, че според представени от работодателя „Сираков“ ЕООД документи работникът И. Я. И. е в „неявяване на работа – самоотлъчка“ на 30.08.2024 г. и не му е начислено възнаграждение. От страна на И. бил представен РКО, подписан от работодателя, в удостоверение на това, че през този ден той е бил на работа. Предвид изложеното актосъставителят е извел извод, че „работодателят е проявил порочно поведение (в нарушение на чл.8, ал.2 от КТ), с което нарушава разпоредбата на чл.128, т.2 от КТ, тъй като за времето, за което се признава трудов стаж и се предполага добросъвестността на работника, работодателят не е начислил трудово възнаграждение за периода от 30.08.2024 г. до 31.08.2024 г. Нарушението било продължено и се извършвало в [населено място], до 30.09.2024 г. (когато се изплащат заплатите), тъй като е отразено, че И. е в самоотлъчка, при която не му се дължи възнаграждение, но липсвали свидетелстващи документи за това“.

Обоснован е изводът на СРС, че в отлика от установяванията в АУАН, в НП са наведени изцяло нови факти и обстоятелства, за които на наказаното лице не е повдигнато административно наказателно обвинение с АУАН, а именно: „В представен от работодателя фиш за заплата за м. август 2024г. е начислено трудово възнаграждение на И. Я. И. за 18 отработени дни при 22 работни дни в месеца, а според пътен лист № 605529 за товарен автомобил, извършващ международен превоз, И. е бил на работа в периода от 01.08.2024г. до 29.08.2024г. (21 работни дни), което се потвърждава от Заповед за командироване от 01.07.2024г. За останалите работни

дни не му е начислено възнаграждение, респективно периодът е обективиран като „неявяване на работа/самоотлъчка“. От страна на работника И. Я. И. със сигнал с вх. № 25001781 от 08.01.2025г. е представен разходен касов ордер, подписан от работодателя в удостоверение на това, че на 30.08.2024г. е бил на работа и са му изплатени командировачни пари за м. август 2024г. Във фиша за заплата не е отразена самоотлъчка. Според сигнал с вх. № 25001781 от 08.01.2025г., депозиран в Дирекция "Инспекция по труда Софийска област" със седалище С. в [населено място], И. Я. И. е бил на 30.08.2024г. по местоизвършване на дейността на дружеството, но работодателят е отразил дни самоотлъчка, първият от които за 30.08.2024г. След като съгласно чл. 8, ал.2 от КТ - добросъвестността при осъществяване на трудовите права и задължения се предполага до установяване на противното и документи за противното не са представени, то може да се направи извод, че работодателят е проявил порочно поведение и не е заплатил трудовото възнаграждение за м. август 2024г., в т.ч. 30.08.2024г.“

При тази фактическа обстановка АНО е извел извод, че „с порочното си поведение работодателят извлича полза като по този начин нарушава разпоредбата на чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда, а именно не е заплатил дължимото възнаграждение по трудово правоотношение, през което работникът или служителът е работил, доколкото същото не е начислено във фиша за заплата“.

Не се касае за пропуски, които могат да бъдат преодолені по реда на чл.53, ал.2 от ЗАНН, доколкото в НП се въвеждат изцяло нови факти (относно дните, за които не е изплатено възнаграждение – 30.08.2024 г. и 31.08.2024 г. събота, според АУАН и 18 от 22 работни дни по НП), както и нови твърдения при описание на нарушението – неначисляване на трудово възнаграждение според АУАН, докато според НП за м. август трудовото възнаграждение е начислено, но не е изплатено, което нарушение е квалифицирано като такова по чл.128, т.2 от КТ. Действително, при обсъждане на възражението по реда на чл.44, ал.1 от ЗАНН в НП е направено разграничение между употребените термини „начислено“ и „заплатено“ трудово възнаграждение в смисъл, че във фиша за заплата за м. август 2024 г. е начислено трудово възнаграждение само за 18 работни дни, респ. работодателят, като е начислил само за 18 от общо 22 работни дни за м. август 2024 г., без да посочва във фиша защо за останалите 4 не е начислено възнаграждение, е възпрепятствал контролните органи и работника да установят релевантните факти. Но дори и в тази част на НП, както правилно е установил районният съд, описанието на нарушението навежда на такова по чл.128, т.1 от КТ.

В заключение, допуснатите многобройни и съществени разминавания при описание на нарушението между АУАН и НП правилно и обосновано са навели районния съд на извод за наличие на самостоятелно процедурно основание за отмяна на НП.

За пълнота, следва да се отбележи като несподелим изводът на СРС за липса на нарушение по чл.128, т.2 от КТ. За м. август 2024 г. работодателят „СИРАКОВ“ ЕООД не е заплатил в цялост трудовото възнаграждение на работника И. Я. И. – вместо за 22 работни дни е заплатено възнаграждение за 18 работни дни. Допуснатите съществени пропуски при описание на нарушението в АУАН препятстват законосъобразното ангажиране на отговорността на работодателя „СИРАКОВ“ ЕООД за вмененото нарушение по чл.128, т.2 от КТ.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 от АПК, следва да се постанови решение, с което обжалваното решение на районния съд да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН на ответника по касация следва да се присъдят сторените в производството разноски в размер на 300 евро за адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл.222, ал.1 от АПК, вр. с чл.63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XVIII Касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 4098 от 12.11.2025 г. по НАХД № 8235/2025 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99-и състав,
ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на „СИРАКОВ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН сторените в производството разноски в размер на 300 евро за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.